ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ ANDRÉ DE LORDE

ΟΙ ΝΕΚΡΟΙ ΕΚΔΙΚΟΥΝΤΑΙ!...

ΑΘΙΣΜΕΝΟΣ στὸ ἐδώλιο τοῦ κατηγορουμένου, ὁ Κλαύδιος Μπαρντὲν παρακολουθοῦσε μὲ ψυχραιμία τὴ δίκη του.

Ἦταν ἕνας γέρος καὶ εὔρωστος χωρικός, τοῦ ὁποίου ἡ φυσιογνωμία εἶχε κάποια ἔκφρασι σκληλὴ καὶ πονηρή. Ἀπαντοῦσε στὶς ἐρωτήσεις τοῦ προέδρου, μὲ φωνὴ ἀδύνατη, ἀλλὰ σταθερή, χωρὶς ὅμως νὰ τὸν κυττάζῃ ποτὲ κατάματα.

Τὸν κατηγοροῦσαν ὅτι εἶχε δολοφονήσει τὴ γυναῖκα του ὑπὸ περιστάσεις τόσο ἐξαιρετικές, ὥστε ἡ δίκη του εἶχε συγκεντρώσει πλῆθος κόσμου, ὁ ὁποῖος τὴν παρακολουθοῦσε τώρα μὲ πραγματικὴ ἀγωνία.

Τὴν εἶχε σκοτώσει μ' ἕνα τρόπο τόσο πονηρὸ καὶ τόσο καλὰ προμελετημένο, ὥστε δὲν ὑπῆρχε καμμὰ θετικὴ ἀπόδειξις τοῦ ἐγκλήματός του.

Ὁ Μπαρντὲν ὅμως ἀπέκρουε τὴν κατηγορία, λέγοντας ὅτι αὐτὸς κι' ἡ γυναῖκα του εἶχαν ἀποφασίσει ν' αὐτοκτονήσουν συγχρόνως γιὰ λόγους οἰκονομίας. Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἶχαν ἄλλο τρόπο ν' αὐτοκτονήσουν εἶχαν διαλέξει τὸν δι' ἀσφυξίας θάνατο.

Ἡ ἴδια μάλιστα ἡ γυναῖκα του—ὅπως ἔλεγε αὐτὸς—εἶχε φράξει μὲ κουρέλια ὅλες τὶς τρῦπες καὶ τὶς χαραμάδες τοῦ δωματίου τους καὶ ἄναψε τὰ κάρβουνα...

Ὕστερα ἔπεσαν κι' οἱ δυὸ στὸ κρεββάτι, ὁ ἕνας κοντὰ στὸν ἄλλο, καὶ περίμεναν τὸ θάνατο... Ἀλλὰ πρὶν χάσει ἐντελῶς τὶς αἰσθήσεις του ὁ Κλαύδιος Μπαρντέν, μέσ' στὴν ἀγωνία του, κατώρθωσε καὶ σύρθηκε ὥς μιὰ χαραμάδα στὸ παράθυρο καὶ τράβηξε τὸ κουρέλι, μὲ τὸ ὁποῖο τὴν εἶχε φράξει ἡ γυναῖκα του. Ἔτσι ἀνάπνευσε βαθειὰ τὸν καθαρὸ ἀέρα, ποὺ ἐρχότανε ἀπ' ἔξω καί, ἀνακτῶντας κάπως τὶς δυνάμεις του, ἔσπασε μὲ τὴ γροθιά του τὸ τζάμι. Τότε ὁ καθαρὸς ἀέρας πλημμύρησε τὸ δωμάτιο. Μὰ ἦταν πειὰ πολὺ ἀργά. Ἡ γυναῖκα του εἶχε ἤδη πεθάνει ἀπὸ ἀσφυξία...

Οἱ δικασταὶ ὅμως εἶχαν πολλὲς ἀμφιβολίες γιὰ τὴν ἀλήθεια τῶν λεγομένων του. Καθὼς εἶχε ἐξακριβωθεῖ ἤδη ἀπὸ τὴν ἀνάκρισι, τὰ οἰκονομικὰ τοῦ ζεύγους Μπαρντὲν δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄσχημα, ὥστε νὰ τοὺς ἀναγκάσουν νὰ λάβουν μιὰ τέτοια ἀπόφασι.

Ἐπίσης ἐξακριβώθηκε ὅτι ὁ κατηγορούμενος ἦταν τρομερὰ φιλάργυρος καὶ θύμωνε, καὶ γι' αὐτὸ ἀκόμα τὸ ψωμὶ ποὺ ἔτρωγε ἡ γυναῖκα του, ἡ ὁποία ἦταν τυφλὴ ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια καὶ δὲ μποροῦσε πειὰ νὰ τὸν βοηθάῃ στὶς δουλειές του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ πρόεδρος ρώτησε τὸν κατηγορούμενο:

—Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι γκρίνιαζες διαρκῶς μὲ τὴ γυναῖκα σου, γιατὶ δὲν μποροῦσε πειὰ νὰ δουλεύῃ καὶ θύμωνες γιατὶ ἤσουν ἀναγκασμένος νὰ τρέφῃς ἕνα πλᾶσμα ἀνάξιο πειὰ νὰ ζῇ, κατὰ τὴν ἀντίληψί σου;

—Κύριε πρόεδρε, ἀπάντησε ὁ κατηγορούμενος, μὴν ἀκοῦτε τί λένε γιὰ μένα. Ἐγὼ κύτταζα τὴ γυναῖκα μου ὅσο μποροῦσα. Τῆς ἔπαιρνα μάλιστα καὶ γιατρικά. Μὰ ἡ ζωὴ εἶχε γίνει πολὺ δύσκολη καὶ γιὰ τοὺς δυό μας καὶ γι' αὐτὸ ἀποφασίσαμε νὰ πεθάνουμε.

—Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δυό σας τὸ σκέφτηκε πρῶτα αὐτό;

—Ἐγώ, κύριε πρόεδρε. Ἔλεγα συχνὰ στὴ γυναῖκα μου: «Δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσῃ πειὰ αὐτὴ ἡ ζωή. Πρέπει νὰ τελειώσῃ τὸ μαρτύριό μας!» Κι' ἔτσι μιὰ μέρα πήραμε τὴν ἀπόφασι νὰ πεθάνουμε μαζύ. Τότε ἡ γυναῖκα μου ἔκλεισε, ὅπως σᾶς εἶπα, ὅλα τὰ παράθυρα, ἔφραξε ὅλες τὶς χαραμάδες κι' ἔβαλε φωτιὰ στὰ κάρβουνα... Μά, ὅταν ἡ μολυσμένες ἀναθυμιάσεις πλημμύρησαν τὸ δωμάτιο κ' ἔννοιωσα ὅτι πεθαίνω, τρελλὸς ἀπὸ τὴν ἀπόγνωσί μου, μὲ δυσκολία ἀνασαίνοντας, χωρὶς νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ πῶς, σηκώθηκα καὶ σύρθηκα ὥς τὸ παράθυρο... Προσπάθησα νὰ τὸ ἀνοίξω, μὰ δὲν εἶχα πειὰ δύναμι... Τότε, μὲ τὰ δόντια μου, τράβηξα μίαν ἄκρη τοῦ κουρελιοῦ, μὲ τὸ ὁποῖο εἶχε φράξει τὴ χαραμάδα ἡ γυναῖκα μου. Κι' ἔτσι ἀνάπνευσα τὸν ἀέρα, ποὺ ἐρχότανε ἀπ' ἔξω, χωρὶς νὰ καταλάβω κι' ἐγὼ τί κάνω. Ἦταν τὸ ἔνστικτο ποὺ μ' ὡδηγοῦσε... Καταλάβατε ; Ὅταν συνῆλθα κάπως, ἔσπασα ἕνα τζάμι. Μὰ ἦταν πολὺ ἀργὰ πειά... Ἡ φτωχή μου γρηὰ εἶχε πεθάνει. Τώρα ὅμως μὲ κατηγορεῖτε ὅτι ἐγὼ τὴ σκότωσα... Δὲν εἶνε ἀλήθεια αὐτό, κύριε πρόεδρε!... Δὲν εἶνε ἀλήθεια!... Αὐτὸ εἶνε τὸ μόνο ποὺ ἔχω νὰ πῶ.

Οἱ δικασταὶ βρισκόντουσαν σὲ πολὺ δύσκολη θέσι... Καμμὰ ἐνοχοποιητικὴ ἀπόδειξις δὲν ὑπῆρχε ἐναντίον τοῦ Μπαρντέν. Ἦσαν ἀναγκασμένοι νὰ τὸν ἀθῶώσουν, μολονότι κατὰ βάθος ἐπίστευαν στὴν ἐνοχή του...

Ὁ Εἰσαγγελεὺς μάλιστα στὴν ἀγόρευσί του ἐδήλωσε, ὅτι ἕνεκα τοῦ μυστηρίου, τὸ ὁποῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ περιβάλῃ αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, ἦταν ἀναγκασμένος νὰ μὴ ζητήσῃ τὴν καταδίκη τοῦ κατηγορουμένου.

Ἀλλά, καθὼς τελείωνε γύρισε πρὸς τὸν κατηγορούμενο καὶ ὑψώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανό, εἶπε:

—Κλαύδιε Μπαρντέν, οἱ ἀνθρώπινοι νόμοι, εἶνε ἀνίκανοι νὰ τιμωρήσουν μερικὰ ἐγκλήματα. Ἀλλά, πρόσεξε!... Οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται!... Ναί!... τιμωροῦν μόνοι τους τοὺς δολοφόνους των... Ἂν εἶσαι λοιπὸν ἔνοχος δὲν θὰ διαφύγῃς τὴν τιμωρία. Σ' ἐγκαταλείπω στὸ τρομερὸ δικαστήριο τῆς συνειδήσεώς σου. Μέσα στὴν καρδιά σου θὰ βρῆς τὸ δήμιο, ὁ ὁποῖος δὲν θὰ σ' ἀφήσῃ νὰ ἡσυχάσῃς ποτέ, οὔτε μέρα, οὔτε νύχτα... Τὸν ὕπνο σου θὰ τὸν ταράζουν φριχτὲς ὀπτασίες. Θὰ δλέπῃς τὸ φάντασμα τῆς γυναίκας σου ἄγριο καὶ φοβερὸ μπροστά σου!... Κι' ἔτσι, Κλαύδιε Μπαρντέν, ἂν εἶσαι ἔνοχος θὰ ὑποφέρῃς φριχτά, μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ θανάτου σου... Μὰ καὶ τότε ἡ ψυχή σου ἀπὸ τὴν κόλασι τῆς ζωῆς, τὴν κόλασι τῆς τύψεως, θὰ περάσῃ στὴν αἰωνία κόλασι τῆς τιμωρίας.

Ὁ Κλαύδιος ἄκουσε τὰ τρομερὰ αὐτὰ λόγια, χωρὶς νὰ δείξῃ τὴν παραμικρὴ συγκίνησι. Μόνο μιὰ λάμψις στιγμιαία, σὰν ἀστραπή, πέρασε ἀπὸ τὰ μάτια του. Κατάλαβε πὼς τὴν εἶχε γλυτώσει... Καὶ πραγματικὰ τὸν ἀθώωσαν.

—Οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται! εἶπεν ὁ Εἰσαγγελεύς.

Ὅταν ὁ Κλαύδιος βρέθηκε πάλι στὸ σπίτι του ἄνοιξε ἀμέσως τὰ παράθυρα, τὰ ὁποῖα ἦσαν κλειστὰ καθ' ὅλο τὸ διάστημα τῆς προφυλακίσεώς του. Ἀφοῦ ἀέρισε καλὰ τὸ δωμάτιο, ξανάκλεισε τὰ τζάμια, γιατὶ ἦταν χειμῶνας κι' ἔκανε κρύο. Κατόπιν ἄναψε φωτιὰ στὸ τζάκι, καί, ἐπειδὴ πεινοῦσε, πῆρε ἀπὸ ἕνε ντουλάπι ἑλιὲς καὶ ζαμπόνι καὶ κάθησε στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φάῃ. Ἔβαλε κι' ἕνα μπουκάλι κρασὶ μπροστά του.

Ἔξω ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἄγριος κι' ἕνα μυστηριῶδες σφύριγμα ἀκουγότανε στὸ τζάκι.

* * *

Ὅταν ὁ Κλαύδιος τελείωσε τὸ φαγητό του καὶ ἤπιε ὅλο τὸ κρασὶ τοῦ μπουκαλιοῦ, πῆρε τὴ λάμπα κι' ἀνέβηκε στὴν κάμαρά του. Στὴ μέση τῆς σκάλας μιὰ ξαφνικὴ πνοὴ τοῦ ἔσβυσε ἀπότομα τὴ λάμπα.

Στὴν ἀρχὴ φοβήθηκε, μὰ γρήγορα ξαναβρῆκε τὴ ψυχραιμία του. Ἀφοῦ ἄναψε πάλι τὴ λάμπα ἀνέβηκε τὴ σκάλα σφυρίζοντας γιὰ νὰ πάρῃ θάρρος καὶ μπῆκε μέσα στὴν κάμαρα. Ἀπὸ τὴ νύχτα τοῦ ἐγκλήματος, δὲν εἶχε ξαναέμπει ἐκεῖ μέσα. Καὶ ὅμως δὲν ἔνοιωθε τώρα καμμὰ τύψι καί, χωρὶς κανένα φόβο ἔπεσε ντυμένος ὅπως ἦταν, στὸ κρεββάτι, στὸ ἴδιο κρεββάτι, στὸ ὁποῖο ἐδῶ καὶ δυὸ μῆνες εἶχε πλαγιάσει γιὰ τελευταία φορὰ μαζὺ μὲ τὴ γυναῖκα του... Ἔσβυσε τὸ φῶς, καὶ σὲ λίγο ἀποκοιμήθηκε βαρειά. Ἔξαφνα ὅμως ξύπνησε καὶ πετάχτηκε ἀπάνω. Τοῦ φαινότανε ὅτι ἕνα χέρι εἶχε πιάσει τὸ δικό του. Ἀνασηκώθηκε στὰ προσκέφαλά του καὶ προσπάθησε κάτι ν' ἀκούσῃ, κάτι νὰ ἰδῆ μέσα στὸ σκοτάδι, μὲ τὰ μάτια διεσταλμένα ἀπὸ τὴ φρίκη.

Μιὰ παγωμένη πνοὴ ἄγγιξε τότε τὸ πρόσωπό του...

Ὁ Κλαύδιος ρίγησε, γιατὶ ἐκείνη τὴ στιγμὴ ξαναθυμήθηκε τὰ λόγια τοῦ Εἰσαγγελέως: «Οἱ νεκροὶ ἐκδικοῦνται καὶ τιμωροῦν μόνοι τους τοὺς δολοφόνους τους», τοῦ εἶχε πεῖ. Θέλησε νὰ ξανανάψῃ τὸ φῶς, μὰ δὲν τολμοῦσε νὰ κάνῃ καμμὰ κίνησι.

Γιὰ πολλὴν ὥρα ἔμεινε ἔτσι, καθισμένος ἀκίνητος στὸ κρεββάτι του. Ἄκουσε ἕνα σκύλλο νὰ οὐρλιάζῃ μακρυὰ καὶ φωνὲς μυστηριώδεις νὰ μουγγρίζουν μέσα στὸν ἄνεμο... Ἄκουσε ἀκόμα καὶ τρεῖς διαδοχικοὺς χτύπους στὸ παράθυρο. —«Συγγνώμην», ψιθύρισε τότε, κάνοντας τὸ σταυρό του... Κι' ἔκλεισε περίτρομος τὰ μάτια, γιατὶ περίμενε ν' ἀντικρύσῃ κάποια φριχτὴ ὀπτασία.

Ὅταν ὅμως τὰ ἄνοιξε πάλι, εἶδε τὴ γυναῖκα του νὰ κάθεται στὸ προσκέφαλό του καὶ νὰ τὸν κυττάζῃ κατάματα... Τὸ πρόσωπό της ἦταν ἀκόμα μελανιασμένο ἀπὸ τὴν ἀσφυξία καὶ ἡ κόρες τῶν ματιῶν της ἔλαμπαν σὰν φώσφορο... Ὁ Κλαύδιος ψιθύρισε ἱκετευτικά: «Ἔλεος».

Ἡ γρηὰ δὲν σάλευε καθόλου, κ' ἐξακολουθοῦσε νὰ τὸν κυττάζῃ. Τότε ὁ Κλαύδιος πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεββάτι του καὶ σὰν τρελλὸς βγῆκε ἀπὸ τὸ δωμάτιο καὶ κατέβηκε στὸν κῆπο.

Ἐκεῖ τὸ πρωΐ, τὸν βρῆκαν κρεμασμένο σὲ μιὰ ἀχλαδιά...

Ὁ κόσμος παρακολουθοῦσε μὲ πραγματικὴ ἀγωνία τὴ δίκη...